

Quadern de Música. La New York City Opera tanca la temporada sense aclarir el seu futur, mentre que el sistema de repertori del veí Met té pros i contres

Els límits del sistema

Xavier Cester

Nova York

La New York City Opera (NYCO) continua lluitant per redreçar el rumb, però el persistent dèficit (el sistema de finançament privat també té els seus límits) està posant en perill la programació del curs vinent. El populisme és la solució, com es podria deduir de la tria com a cloenda d'aquesta temporada de *Séance on a wet afternoon*? Es tracta de la primera òpera de Stephen Schwartz, l'autor de la triomfant *Wicked* que, 8 anys després de la seva estrena, continua sent el musical número 1 en la taquilla de Broadway. Basada en un film britànic dels anys seixanta que adaptava al seu torn una novel·la, *Séance* explica la història d'un mèdium i el seu pusil·lànime marit que segresten una nena rica per aconseguir publicitat dels seus poders. La cosa acaba molt malament en immiscir-se l'esperit del fill mort de la parella.

Schwartz ha estat el seu propi llibretista, per això sorprèn encara més que els èmfasis musicals i els textuais no sempre coincideixin. El principal problema, però, és que la música és tova, massa amable, i el compositor no evita caure en una estructura quasi de musical, en si mateix pas problemàtic si no fos per la concatenació de números aïllats resolts de forma monòtonament climàtica. La

Una mèdium (Lauren Flanigan), dominada per l'esperit del seu fill a 'Séance on a wet afternoon' ■ C. ROSEGG

El Met continua el seu procés de modernització escènica, força relativa segons els criteris europeus

NYCO va defensar de la millor manera l'obra, amb un apte muntatge del fill de Schwartz, una sòlida direcció musical de Steven Osgood i un repartiment encapçalat per Lauren Flanigan, impressionant cantatriu de gran intensitat dramàtica i veu ja força fal·lible.

Moltes ciutats tenen dos, fins i tot tres, teatres d'òpera, però no conec cap on estiguin porta per porta com a Nova York, la qual cosa no afavoreix la baula feble, aquí la NYCO. El gran transatlàntic veí, el Met, continua el seu procés de modernit-

zació escènica –força relativa segons els criteris d'aquesta banda de l'Atlàntic– sense abandonar l'estructura de temporada de repertori gràcies a la qual es poden veure, en una setmana, set funcions de quatre títols diferents. Els límits d'aquesta abundor són veure representacions amb l'arnat conservadorisme escènic típic del Met i amb dubtes seriosos que algú hagi dirigit els cantants.

Va ser el cas d'un *Rigoletto* dramàticament inert, tot i la batuta pertinent de Fabio Luisi i un cast competent més que no

pas excitant, Zeljko Lucic, Giuseppe Filianoti i una Nino Machaidze a la qual encara li falta menjar molta Nocilla per ser l'estrella que ens volen vendre. Curiós, per a *Il trovatore* en principi és molt més difícil trobar un bon repartiment, però el Met va aconseguir un tremp verdia molt superior gràcies al Manrico en bona forma de Marcelo Álvarez, la Leonora d'una Sondra Radvanovsky que progressa a passos agegantats, la indestructible Azucena de Dolora Zajick, i un Dmitri Hvorostovsky que va dur Luna cap a terrenys belcantístics, tots sota la batuta d'un director com Marco Armiliato que no s'està per punyetes.

Com a reposició rodona, em quedo amb *Ariadne auf Naxos*: el muntatge estava més treballat i l'equip vocal era homogeni, descollant el compositor entenedor de Joyce DiDonato i un Thomas Allen com a mestre de música que manté tota la distinció. L'*Ariadne* de Violeta Urmana no tindrà l'agut amorosit de les millors sopranos strausianes, però veus d'aquesta suficiència no en sobren, mentre que Robert Dean Smith, tot i el timbre gastat, va afrontar sense patiments la tessitura incòmoda de Bacchus, i Kathleen Kim era una Zerbinetta tan precisa com previsible. En l'hipotètic cas que Fabio Luisi volgués aspirar a la posició de James Levine, amb aquest Strauss va guanyar molts punts, amb una versió enèrgica i transparent alhora. Comença una nova era al Met?

Críticateatre

Francesc Massip

Per què?

Més enllà dels Alps
Text i direcció d'Albert Serra
Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure. 15 de maig. Radicals Lliure.

Per què Albert Serra, reputat valor emergent del cinema català més heterodox, persevera en un mitjà com el teatral que desconeix o detesta?

Per què, després de comprovar l'any passat el nul interès escènic del seu teatre mortal, Radicals Lliure el torna a programar enguany mentre deixa al carrer altres propostes estimulants com la de Núria Legarda?

Per què ocupar un espai escènic amb una obra que no reclama altra cosa

que el paper imprès, l'epigrafia lapidària o, com a molt, el cel·luloide? Utilitzar la sala Fabià Puigserver (un espai públic!) com si fos un quadern negre on anar-hi enganxant gomets no és més que malversar el temps de l'espectador i els diners dels contribuents.

Actors que ni actuen ni

interpreten, que fan gala d'un estatisme exasperant, mers transmissors d'un text rocós i antidramàtic com una bassa d'arena; una escenografia que es limita a un muret de fluorescents que enlluernen el públic perquè no pesi figures, única activitat raonable que inspira *Més enllà dels Alps*, un de-

ambular per l'escenari sense ritme ni trellat.

L'autor manifesta que té al·lèrgia a la "interpretació escènica" i que defuig tot intent de semblança amb la realitat: el resultat és un deliri agònic d'invers semblança teatral. Només és digne de comentari el *Deus ex machina* que davalla del teler quan un ac-

tor estàtua invoca la presència divina, i que és com un pedrot metàl·lic enormement feixuc i d'un poderós magnetisme plàstic. És tot el que es pot destacar de la seva segona aparició als Radicals Lliure. La resta és una llarga, inexpressiva, estantissa i buida quincalla verbal. Algú li ho havia de dir!